

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12130** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба вх.№ Е-12-00-281/14.10.2019г. по описа на КЕВР от [фирма] ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], представлявано от пълномощника Щ. Р. срещу Решение № Ж-534/03.10.2019г. на КЕВР, с което са дадени задължителни указания на дружеството да продължи процедурите за присъединяване и издаде становище с посочени условия за присъединяване на обект „ФЕЦ 30 kW“ в имот с идентификатор 55155.20.115, намиращ се в [населено място], местност „Я.“, УПИ VIII-97“ на [фирма], съгласно Наредба № 6, глава пета, раздел II „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ“. Искане за проучване за присъединяване и за условията за присъединяване“.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е взето в противоречие с разпоредбите на ЗЕВИ, както и на законите и подзаконовите нормативни актове, касаещи устройството на територията. Твърди се, че поземлен имот с идентификатор 55155.20.115, находящ се в местност „Я.“ [населено място], област П. не се намира в урбанизирана територия, извън строителните граници на града. Сочи се, че КЕВР смества понятията „урегулиран имот“ и „урбанизирана територия“. Моли се оспореното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, не депозира писмена

молба в която поддържа жалбата и доказателствените си искания и моли оспореният акт да бъде отменен.

Ответникът – КЕВР – в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна, като бъде потвърден оспореният акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмено становище по същество.

Заинтересованата страна - [фирма] – в съдебно заседание се представлява от адв. Б., който оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена и да бъде потвърден оспореният акт. Представя писмено отговор и съдебна практика. Претендира разноси по представен списък.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е подало до [фирма] Заявление № 8149941/07.03.2019 г. за проучване на условията за присъединяване на ФЕЦ 30 kWp, предвидена за изграждане в собствен имот с идентификатор 55155.20.115, намиращ се в [населено място], местност „Я.“, УПИ VIII-97.

След извършена проверка и изискване на допълнителни документи, във връзка с подаденото заявление, от [фирма] до [фирма] е изпратено писмо, с което заявителят е уведомен, че процедурата по присъединяване на обект ФЕЦ, находяща се в имот с идентификатор 55155.20.115, [населено място], местност „Я.“, УПИ VIII-97, се прекратява, тъй като недвижимият имот, в който се предвижда изграждането на обекта не се намира в урбанизирана територия, включена в строителните граници на населеното място, поради което не отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

От [фирма] е подадена жалба до КЕВР. След като разгледала жалбата, КЕВР издала Решение № Ж-534/03.10.2019 г., в което е приела, че производството е прекратено незаконосъобразно, тъй като Е. юг“ ЕАД не е оправомощено да тълкува законови понятия, които не касаят изпълнението на лицензионните му задължения, каквото е понятието „урбанизирана територия“. Според КЕВР, компетентният орган – [община], в писмо, подписано от главния архитект, заявява, че съгласно ОУП на [община], ПИ попада в урбанизиран територии в обхвата на ОУП на [населено място] и е в терените на нова производствена зона с предназначение СМФ – за производствена и складова дейност. Посочено е, че според приложената скица имотът се намира в територия с трайно предназначение „урбанизирана“.

Във връзка с искането на жалбоподателят за допускане на съдебно –техническа експертиза, съдът е преценил, че не следва да бъде изслушвано вещо лице, тъй като относно обстоятелството попада ли процесният имот в урбанизирана територия, са приети множество писмени доказателства, които по своя характер са официални удостоверителни документи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган в предвидената от закона форма - взето е на закрито заседание на КЕВР, проведено на 03.10.2019 г./извлечение от протокол № 170/03.10.2019 г./ в състав „Енергетика“ с единодушие - пет гласа „за“, от които два на членове на Комисията със стаж в енергетиката. Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за приемането му. Съдържат се в достатъчна степен мотиви, за да бъде разбрана ясно волята на регулаторния орган, както и защо е приел жалбата за основателна.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът по делото се свежда до статута на територията, в която се намира недвижимият имот, за който заинтересованата страна има инвестиционно намерение за изграждане на ФЕЦ по реда на чл.24 т.1 от ЗЕВИ. и е свързан с материалната законосъобразност на административния акт.

Чл. 23 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ предвижда, че лицата, които желаят да изградят енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници или да извършат разширение на съществуваща електрическа централа или да увеличат инсталираната електрическа мощност на централа за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, подават до оператора на съответната електрическа мрежа заявления за присъединяване в посочени от тях райони, одобрени по чл. 22, ал. 5. Заявления по ал. 1 се подават след одобряване на електрическите мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване, до приключване на едногодишния период по чл. 22, ал. 5.

Операторът на съответната електрическа мрежа разглежда заявленията по реда на постъпването им и с мотивирано становище се произнася по допустимостта на всяко заявление в срок 14 дни от постъпването му. След изчерпване на одобрените електрически мощности за съответния район операторът на електрическа мрежа връща подадените и неразгледаните заявления, което се смята за мотивиран отказ за присъединяване съгласно чл. 117, ал. 4 от Закона за енергетиката.

Според чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 (общия ред) не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл. 31 и чл. 32. Между страните не е спорно, че по отношение на обекта са изпълнени следните условия: заявената за изграждане мощност е до 30 kW; обектът е присъединен към електропреносната мрежа. Спорно е само обстоятелството дали обектът попада в урбанизирана територия.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че КЕВР смесва понятията УПИ и „урбанизирана територия“.

В българското законодателството липсва изрично легално определение на понятието „урбанизирана територия“.

Съгласно чл. 7, ал.1 от ЗУТ, според основното им предназначение, определено с концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове,

териториите в страната са: урбанизирани територии (населени места и селищни образувания), земеделски територии, горски територии, защитени територии, нарушени територии за възстановяване, територии, заети от води и водни обекти, и територии на транспорта.

Според чл. 8, ал.1, т.1 от ЗУТ, конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с подробния устройствен план и може да бъде в урбанизирани територии или в отделни поземлени имоти извън тях - за жилищни, общественообслужващи, производствени, складови, курортни, вилни, спортни и развлекателни функции, за озеленени площи и озеленени връзки между тях и териториите за природозащита, за декоративни водни системи (каскади, плвателни канали и други), за движение и транспорт, включително за велосипедни алеи и за движение на хора с увреждания, за техническа инфраструктура, за специални обекти и други.

Анализът на цитираните текстове сочи, че законодателят е разделил териториите, на които е придаден определен устройствен статут – с възможности за застрояване – на: 1. територии, които се намират в населените места и в селищните образувания („урбанизирани територии“) и 2. други отделни поземлени имоти, извън тях. Т.е. обстоятелството дали една територия притежава характеристиката „урбанизирана“ или не, се определя от това дали тя се намира в границите на конкретно населено място или селищно образувание, или е извън тях.

Съгласно § 5, т. 6 от ЗУТ, територия на населено място е селищната територия, обхваната от границите му (строителните му граници), определени с устройствен план, без да се включва землището.

Видно от Писмо № 109/12.09.2019 г. на [община], подписано от главния архитект /лист 45 от делото/, процесният имот попада в урбанизирани територии в обхвата на ОУП на [населено място], одобрен с Решение 150/2006г. на Общинския съвет-П. и е в терените на нова производствена зона с предназначение СМФ – за производствена и складова дейност. Съгласно чл.106 т.1 от ЗУТ границите на населеното място се определят с общ устройствен план.

По преписката е приложен документ, удостоверяващ, че имотът се намира в урбанизирана територия – Скица на ПИ № 15-367626-01.08.2017г., издадена от инж.Й. Г. от Служба по геодезия, картография и кадастър – [населено място]. Съгласно скицата имотът с идентификатор 55155.20.115 е нанесен в кадастрална карта, одобрена със Заповед № РД-18-97/28.10.2008г. на изпълнителния директор на АГКК, трайното предназначение на територията е урбанизирана, а начинът ѝ на трайно ползване е за друг вид производствен складов обект / лист 46 от делото/. Скицата е издадена, съгласно нормата на чл. 55, ал. 2 от ЗКИР, като не е оспорена от жалбоподателя. Тя представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК. По силата на тази разпоредба, официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. За опровергаване на неговото съдържание не са ангажирани други доказателства, каквато възможност е предвидена в ГПК. Съгласно чл. 2, ал. 5 от ЗКИР, вписаните в кадастъра данни по ал. 1 за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на Република България, и вписаните данни по ал. 2, т. 3 за държавните граници, административно-териториалните единици, землищните граници и границите на територии с еднакво трайно предназначение са доказателство за съответните

обстоятелства до доказване на противното. След като в кадастъра е посочено, че имотът са намира в урбанизирана територия в [населено място], до доказване на противното следва да се приеме, че имотът се намира в границите на населеното място [населено място].

Следва да се отбележи, че в приетото като доказателство по делото извлечение от Имотен регистър – Служба по вписванията [населено място] / лист 104 от делото/ по отношение на недвижимия имот също се установява, че предназначението на територията, в която се намира поземленият имот е урбанизирана и е в населено място –гр.П.. Този факт се потвърждава и от писмо с изх.№ 18-00-963/15.04.2014г. на Кмета на [община] / лист 72 от делото/, в което е посочен административният адрес на поземленият имот – [населено място], [улица]. Предвид това, съдът намира, че жалбоподателят неправилно е тълкувал законовите разпоредби на ЗУТ, като изцяло е игнорирал представените от заинтересованата страна писмени доказателства, издадени от компетентните общински органи.

Изложеното обуславя извода, че преценката на КЕВР, че е изпълнено изискването за изграждане на ФЕЦ по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и имотът попада в урбанизирана територия, е правилна. Изискването на закона е имотът да се намира в урбанизирана територия. Законодателят не си служи с понятия „строителни граници“ и „територия на населено място“. Както вече бе посочено, съгласно чл.7 ал.1 от ЗУТ „урбанизирана територия“ включва населените места и селищни образувания. От посочените писмени доказателства, част от които са и официални удостоверителни документи, безспорно се установява че имотът е включен в Общият устройствен план на [населено място]. Издаденото решение е законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

На заинтересованата страна, на основание чл. 143 от АПК, следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения по делото списък на разноските, в размер на 3 000 лв., представляващи заплатено по банков път адвокатско възнаграждение, уговорено съгласно договор за правна помощ /лист 113-112 от делото/

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № Ж-534/03.10.2019 г. на КЕВР, с което са дадени задължителни указания на дружеството да продължи процедурите за присъединяване и издаде становище с посочени условия за присъединяване на обект „ФЕЦ 30 kW“ в имот с идентификатор 55155.20.115, намиращ се в [населено място], местност „Я.“, УПИ VIII-97“ на [фирма], съгласно Наредба № 6, глава пета, раздел II „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ“. Искане за проучване за присъединяване и за условията за присъединяване“.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 3 000 лв. /три хиляди/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: